

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobkyně: **FRAVENA, s. r. o.**
sídlem Liliová 223, Ládví
zastoupená advokátem Mgr. Norbertem Hemelíkem
sídlem Lipanská 331/7, Říčany

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**
sídlem Kloknerova 26, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018, č. j. MV-118913-17/PO-OVL-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V projednávané věci jde o správní delikt na úseku požární prevence.
- 2. Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 17. 7. 2015, č. j. HSZL-3065-5/SPD-2015, shledal, že žalobkyně porušila povinnosti právnických osob stanovené v § 5 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve spojení s příslušnými

ustanoveními vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru. Žalobkyně v objektu skladové haly dřeva a dřevěných polotovarů a v hlavní výrobní budově s pomocnými provozy neprokázala provádění pravidelných kontrol dodržování předpisů o požární ochraně, neudržovala v provozuschopném stavu požární bezpečnostní zařízení – elektrickou požární signalizaci (EPS), nepředložila správnímu orgánu platné doklady o provedených půlročních zkouškách činnosti EPS či o periodických měsíčních zkouškách činnosti při provozu ústředěn EPS umístěných na vrátnici s trvalou obsluhou a konečně nevytvářela podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce. Za to jí byla podle § 76 odst. 1 písm. b) a f) a odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně uložena pokuta ve výši 60 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Odvolání žalobkyně proti zmíněnému rozhodnutí žalovaný zamítl.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v podané žalobě zdůraznila, že jde již o druhou žalobou, neboť původní rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2018, č. j. 30 A 29/2016-28, z důvodu procesního pochybení žalovaného. Po vrácení věci žalovanému byla žalobkyni zaslána výzva k doplnění náležitostí odvolání. Žalobkyně své podání doplnila, přičemž namítala, že dne 2. 3. 2018 uplynula tříletá lhůta pro uložení pokuty.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s výkladem žalobkyně nesouhlasil a odkázal na § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Měl za to, že po dobu předcházejícího soudního řízení neběžela lhůta pro zánik odpovědnosti, proto nedošlo k uplynutí lhůty stanovené v § 77 zákona o požární ochraně. S uvedeným názorem žalobkyně nesouhlasí. Ustanovení § 41 s. ř. s. hovoří o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek či správní delikt, resp. lhůtách nutných k výkonu rozhodnutí. Nestanoví však lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek. Pokud zákonodárce ve zvláštním zákoně hovoří o uplynutí těchto lhůt, uvádí úpravu slovy: „odpovědnost zanikne uplynutím lhůty ...“. Naproti tomu v zákoně o požární ochraně se o zániku odpovědnosti za správní delikt nehovoří. Zákon pouze stanoví, že řízení o uložení pokuty je nutné pravomocně ukončit ve tříleté lhůtě.
6. Odpovědnost žalobkyně za správní delikt tedy nemohla zaniknout, neboť zákon žádnou takovou lhůtu nestanoví. Uvádí toliko, že řízení o uložení pokuty po uplynutí tří let již nemůže běžet. Řízení tedy mělo být zastaveno.
7. Pokud by soud dospěl k závěru, že argumentace žalobkyně neobstojí, měl by upustit od uložení pokuty. Žalobkyně totiž nebyla subjektem, který v daném případě vykonával spornou činnost; tím byl nájemce, jenž měl zajistit soulad provozu s právními předpisy. Ke kontrole došlo navíc v době, kdy v místě již žádná činnost vykonávána nebyla. Nájemce byl vyklizen z objektu pro prodlení s úhradou nájemného a pouze jeho liknavostí došlo k tomu, že se v kontrolovaném prostoru stále nacházely věci potenciálně nebezpečné.
8. S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby upustil od uložení pokuty.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Ve vyjádření uvedl, že po vrácení věci soudem byly odstraněny vady řízení a bylo vydáno nové rozhodnutí. Výklad žalobkyně o uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti podle něj neobstojí. Podle § 41 s. ř. s. od 12. 2. 2016 do 5. 2. 2018 lhůta dle § 77 zákona o požární ochraně neběžela (došlo k jejímu stavení), proto nemohlo dojít k jejímu uplynutí.
10. Navíc upozornil, že na daný případ je nutno aplikovat § 112 a § 32 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon o přestupcích). K uplynutí

lhůty pro zánik odpovědnosti tedy nedošlo. Argumentace žalobkyně je navíc v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Afs 151/2016-75, nebo ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 Afs 79/2011-171). Žalovaný je přesvědčen, že neměl povinnost zastavit řízení z důvodu prekluze.

11. K návrhu na upuštění od potrestání žalovaný poznamenal, že žalobkyně je vlastníkem kontrolovaných objektů umístěných v průmyslovém areálu na okraji města Hluk, což bylo zjištěno při provádění kontrole a popsáno v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobkyně převzala objekt a klíče od nájemce a objekt uzamkla, aby zamezila přístupu nájemce do objektu. Tematická kontrola státního požárního dozoru byla včas oznámena. Žalobkyně věděla, jaký materiál se v areálu nachází a že je jediným provozovatelem areálu. Měla tudíž povinnost zajistit plnění povinností na úseku požární ochrany. V podaném odvolání žalobkyně zjištěný skutkový stav nerozporovala. Uložená pokuta je podle žalovaného přiměřená vzhledem k možným rizikům i k četnosti a závažnosti porušení povinností stanovených zákonem o požární ochraně.
12. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci soudem

13. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
14. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou uplynutí prekluzivní lhůty podle § 77 zákona o požární ochraně [bod IV. A) rozsudku], poté se věnoval návrhu na upuštění od potrestání [bod IV. B) rozsudku].

IV. A) Námitka uplynutí prekluzivní lhůty

17. Žalobkyně uváděla, že § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně stanoví tříletou lhůtu pro rozhodnutí o správním deliktu podle předmětného zákona, kterou nelze dále prodloužit. Oproti tomu žalovaný je přesvědčen, že od 12. 2. 2016 do 5. 2. 2018 došlo ke stavení běhu této lhůty podle § 41 s. ř. s. a že lhůta vyplývající z § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně dosud neuběhla.
18. Podle § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně (v rozhodném znění) *lze řízení o uložení pokuty zabýjit do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán vykonávající státní požární dozor, a musí být pravomocně skončeno do tří let od porušení povinnosti.*
19. Z ustanovení § 41 s. ř. s. plyne, že *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, žalob na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.*
20. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Dne 2. 3. 2015 byla v průmyslovém areálu na okraji města Hluk, jehož vlastníkem je žalobkyně, provedena tematická kontrola plnění povinností stanovených předpisy o požární ochraně. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2015, č. j. HSZL-3065-5/SPD-2015, shledal Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje, krajské ředitelství Zlín, odpovědnou ze spáchání správních deliktů na úseku požární ochrany a uložil jí pokutu ve výši 60 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015, č. j. MV-118913-2/PO-C-2015, zamítl blanketní odvolání žalobkyně. Proti

tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 12. 2. 2016 žalobu, které soud vyhověl. Rozsudkem č. j. 30 A 29/2016-28 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek soudu nabyt právní moci 5. 2. 2018. Po vrácení věci soudem vyzval žalovaný žalobkyni k doplnění odvolání. Poté žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 4. 2018 žalovaný ve věci rozhodl podruhé; rozhodnutí nabylo právní moci 13. 4. 2018.

21. Soud hodnotil, zda tříletá lhůta vyplývající z § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně může být stavěna v důsledku podání správní žaloby podle § 41 s. ř. s.
22. Ustanovení § 77 zákona o požární ochraně zavádí objektivní tříletou lhůtu pro projednání řízení o správním deliktu na úseku požární ochrany. Tato obecně stanovená lhůta však může být „prodloužena“ zvláštní úpravou obsaženou v § 41 s. ř. s., neboť speciální úprava obsažená v soudním řádu správním se vztahuje mimo jiné i na běh lhůt pro zánik odpovědnosti ve věcech jiných správních deliktů a přestupků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 8 As 82/2011-74), což je nepochybně i případ žalobkyně.
23. Text zákona ve znění „řízení o uložení pokuty musí být pravomocně skončeno do tří let od porušení povinnosti“ lze chápat jako stanovení tříleté lhůty pro zánik odpovědnosti ve věcech jiných správních deliktů. Na běh lhůty podle § 77 zákona o požární ochraně je tak nutné aplikovat zvláštní úpravu stavení lhůt plynoucí z § 41 s. ř. s. po dobu řízení před soudem. Ke stavení běhu prekluzivní lhůty pak dochází okamžikem, kdy je zahájeno řízení u soudu a končí právní mocí soudního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 8 As 44/2011 – 63).
24. V projednávaném případě bylo porušení povinnosti zjištěno 2. 3. 2015, kdy byla provedena tematická kontrola. Dne 8. 12. 2015 bylo vydáno prvé rozhodnutí žalovaného, které nabylo právní moci 14. 12. 2015. Proti zmíněnému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u soudu, která byla podána 12. 2. 2016. Po podání žaloby byl běh lhůty pro zánik odpovědnosti žalobkyně za správní delikt zastaven; v tuto chvíli zbývala správním orgánům lhůta necelých dvou let pro vydání pravomocného rozhodnutí. Po právní moci rozsudku soudu č. j. 30 A 29/2016-28 lhůta dne 6. 2. 2018 počala běžet znovu. Následně dne 13. 4. 2018 nabylo právní moci druhé rozhodnutí žalovaného. Z objektivní lhůty pro zánik odpovědnosti za jiný správní delikt tak v posuzovaném případě uběhla lhůta přibližně 15 měsíců. Je proto zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtě vyplývající z § 77 zákona o požární ochraně prodloužené v souladu s § 41 s. ř. s. po dobu řízení před soudem.
25. Ve vyjádření k žalobě žalovaný doplňoval (přestože tato úvaha není obsažena v napadeném rozhodnutí), že lhůta pro zánik odpovědnosti za předmětný správní delikt by se měla řídit zákonem o odpovědnosti za přestupky s odkazem na § 112 odst. 1 a 2 tohoto zákona.
26. Podle § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější* (odstavec 1). *Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiné správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona* (odstavec 2). *Zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů* (odstavec 4).

27. Zákon o odpovědnosti za přestupky v § 30 uvádí, že *promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Z ustanovení § 32 odst. 1 písm. c) pak dále plyne, že do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. V § 32 odst. 3 zákona se dále podává, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*
28. Soud je přesvědčen, že žalovaný po zrušení jeho prvního rozhodnutí soudem správně řízení dokončil podle dosavadních právních předpisů dle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Zbývá tedy posoudit, zda § 112 odst. 2 zákona může mít nějaký dopad na posuzování běhu prekluzivní lhůty stanovené v § 77 zákona o požární ochraně. Ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky totiž normuje, že správní orgán by měl na jednu stranu posoudit odpovědnost za přestupek podle zákona účinného v době jeho spáchání (odstavec 1), na druhou stranu mu však v odstavci 2 ukládá nepoužít původní prekluzivní dobu, ale úpravu obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky [obdobně viz Strakoš, J. *Poznatky k přechodným ustanovením zákona č. 250/2016 Sb. hmotněprávní povahy a úvahy nad nimi (II.)*. Správní právo 6/2018, s. 365].
29. Výše soud uzavřel, že žalovaný stihl vydat žalobou napadené rozhodnutí ve lhůtě vyplývající z § 77 zákona o požární ochraně prodloužené v souladu se zvláštní úpravou obsaženou v § 41 s. ř. s. (viz bod 24 shora). Je tak nepochybné, že i pokud by na daný případ bylo nahlíženo optikou § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, byla lhůta pro zánik odpovědnosti dodržena. Úvahy o případné ústavnosti prodloužení maximální lhůty pro projednání předmětného správního deliktu (přestupku) na 5 let jsou proto pro věc nepodstatné.
30. Závěrem lze poznamenat, že vzhledem k tomu, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. b) a f) a odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně, soud nad rámec žalobních námitek v intencích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, zkoumal, zda v mezidobí nebyla přijata nová právní úprava, která by byla pro žalobkyni byla příznivější. Dospěl však k závěru, že v současnosti účinná právní úprava pro žalobkyni příznivější není.
31. Námitka nedodržení lhůty pro zánik odpovědnosti je tak nedůvodná.

IV. B) Návrh žalobkyně na upuštění od potrestání

32. Dále se soud zabýval návrhem žalobkyně na upuštění od potrestání dle § 78 odst. 2 s. ř. s. Žalobkyně v této souvislosti uváděla, že ji nelze činit odpovědnou za pochybení nájemce předmětného areálu.
33. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokažováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*
34. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně (pronajímatel) měla se společností Woodline CZ, s. r. o. (nájemce) uzavřenou smlouvu o nájmu souboru nemovitostí v průmyslovém areálu u obce Hluk. Výzvou ze dne 22. 12. 2014 žalobkyně informovala nájemce o okamžitém ukončení nájemní smlouvy a o tom, že dne 12. 1. 2015 dojde k vyklizení areálu. Dne 12. 1. 2015 byl sepsán protokol o převzetí areálu žalobkyní, došlo k výměně zámků u administrativní budovy a bylo rozhodnuto o střežení objektu bezpečnostní agenturou. Při prohlídce bylo zjištěno, že areál není vyklizen, je v něm uložen materiál (dřevo různých velikostí aj.).
35. Přípisem ze dne 18. 2. 2015 správní orgán I. stupně informoval žalobkyni, že dne 2. 3. 2015 bude v jejím průmyslovém areálu provedena tematická kontrola prověřující stav zabezpečení požární

ochrany. Uvedený přípis byl žalobkyni doručen 19. 2. 2015. Poté dne 2. 3. 2015 proběhla v areálu tematická kontrola, při níž byla zjištěna četná pochybení na úseku požární ochrany.

36. Správní orgán I. stupně k odpovědnosti žalobkyně na straně 7 napadeného rozhodnutí poznamenal, že „pod pojmem ‚provozování činnosti‘ nelze rozumět pouze faktické provozování určité výroby, ale (...) i činnosti nevýrobního charakteru, jako je např. skladování.“ Zdůraznil také, že „nájemní vztah byl ukončen ke dni 5. 1. 2015 a k faktickému převzetí areálu došlo dne 12. 1. 2015. V době kontroly tedy nájemce neměl a ani nemohl udržovat stav takový, aby vyhovoval právním předpisům v oblasti požární ochrany. (...) účastník řízení dokládá, že areál převzal dne 12. 1. 2015 a od tohoto data tedy přešla zodpovědnost za plnění výše uvedených povinností bezpochyby na účastníka řízení, který měl po celou dobu od převzetí areálu do doby provedení kontroly činit veškerá možná opatření k zabezpečení plnění povinností v oblasti požární ochrany v objektu, jehož je majitelem.“
37. Žalovaný pak na straně 5 napadeného rozhodnutí doplnil, že vlastník areálu „věděl, jaký materiál a jaké jiné movité věci, zabezpečovací zařízení apod. se v citovaném areálu pod jím provedeným uzamčením nachází. Odvolatel si měl být vědom, že je povinen z pozice vlastníka a jediného faktického provozovatele areálu zajistit plnění povinností na úseku požární ochrany při umístění velkého množství dřevěného aj. materiálu v průmyslovém areálu tak, aby bylo předcházeno případným škodám na majetku, zdraví při možné vzniku požáru.“
38. Podle § 2 odst. 2, věta první, zákona o požární ochraně *právnícké osoby a podnikající fyzické osoby plní povinnosti na úseku požární ochrany ve všech prostorách, které užívají k provozování činnosti.*
39. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání jiných správních deliktů podle § 76 odst. 1 písm. b) a f) a odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně. Správní orgány s ohledem na výskyt hořlavého prachu v souvislé vrstvě vyšší než 1 mm vycházely z toho, že jde o provozování činnosti se zvýšeným požárním nebezpečím [§ 4 odst. 2 písm. c) zákona o požární ochraně].
40. Podle § 76 odst. 1 zákona o požární ochraně *basický záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru může uložit pokutu až do 250 000 Kč právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě provozující činnosti bez zvýšeného požárního nebezpečí nebo až do 500 000 Kč právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě provozující činnosti se zvýšeným požárním nebezpečím, jestliže poruší povinnosti vyplývající z předpisů o požární ochraně tím, že*
 - b) neprovádí pravidelně kontrolu dodržování předpisů o požární ochraně a plnění příkazů, zákazů a pokynů týkajících se požární ochrany nebo neodstraňuje zjištěné závady,*
 - f) nezabezpečí v potřebném množství a druzích požární techniku, věcné prostředky požární ochrany nebo požární bezpečnostní zařízení nebo tyto neudrží v provozuschopném stavu anebo u vyhrazené požární techniky, věcných prostředků požární ochrany nebo požárně bezpečnostních zařízení používá neschválené druhy.*
41. Obdobně podle § 76 odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně *basický záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru může uložit pokutu až do 500 000 Kč právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě, která porušila povinnost vyplývající z předpisů o požární ochraně tím, že nevytváří podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, neudrží volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům, rozvodným zařízením elektrické energie, uzavěrům vody, plynu, topení a produktovodům, věcným prostředkům požární ochrany a ručnímu ovládání požárně bezpečnostních zařízení.*
42. Soud předně uvádí, že argumentace žalobkyně v tomto směru zůstala v obecné rovině, obdobným způsobem proto bude soudem vypořádána (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
43. Z § 2 odst. 2 zákona o požární ochraně plyne povinnost právnických osob plnit povinnosti na úseku požární ochrany ve všech prostorách, které jsou užívány k provozování činnosti. Obdobnou dikci obsahují rovněž jiné správní delikty, u nichž byla žalobkyně shledána odpovědnou. Obecně lze souhlasit se závěry rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne

30. 11. 1994, č. j. 6 A 135/93-18, že „požární předpisy, vztahující se na činnost v objektu provozovanou, musí dodržovat ten, kdo jako nájemce v nemovitosti podniká. Pronajímatel jako majitel nemovitosti odpovídá za požární stav objektu samotného.“ V daném případě je nicméně nepochybné, že nájemce Woodline CZ již v daném objektu v době kontroly téměř dva měsíce nepodnikal. Je tedy nutné zvážit, kdo nesl odpovědnost za stav průmyslového areálu, v němž nebyly plněny povinnosti na úseku požární ochrany.

44. Soud souhlasí se správními orgány, že subjektem odpovědným za porušení povinností na úseku požární ochrany byla žalobkyně. „Provozováním činnosti“ ve smyslu citovaných ustanovení lze chápat i situaci, kdy v průmyslovém areálu nedochází k žádné výrobní činnosti, ale pouze ke skladování materiálů, jak bylo zjištěno v nyní posuzovaném případě. Smyslem povinností stanovených na úseku požární ochrany je předcházet vzniku požáru, případně co nejvíce omezit možnost rozšíření požáru v případě jeho vzniku. Je tedy nutné, aby povinnosti stanovené zákonem o požární ochraně byly plněny i v případech, kdy v prostorách užívaných k provozování činnosti dochází pouze ke skladování materiálů; navíc pokud bylo konstatováno zvýšené požární nebezpečí.
45. Vzhledem k tomu, že žalobkyně již dne 12. 1. 2015 převzala od nájemce průmyslový areál, přičemž nejpozději tohoto dne zjistila, v jakém stavu se areál nachází, měla dostatek prostoru, aby do data tematické kontroly dne 2. 3. 2015 zajistila plnění povinností, které pro ni vyplývaly ze zákona o požární ochraně. To platilo tím spíše, byla-li 19. 2. 2015 o termínu konání tematické kontroly informována. Je to tedy žalobkyně, kdo nese odpovědnost za porušení povinností na úseku požární ochrany, proto soud neshledal, že by uložení pokuty bylo zjevně nepřiměřené okolnostem daného případu. Podmínky pro upuštění od potrestání, resp. pro moderaci sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s. nebyly v daném případě splněny.
46. Námitka tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

47. Soud na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Neshledal rovněž důvody, které by odůvodňovaly upuštění od pokuty či její moderaci.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu